

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 8 Μαρτίου 1954 (Π.Ο.Η.)

"Ετος Θ'. 'Αριθ. — 176 — Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000

Γραφεῖα: 'Οδὸς Χαλκοκονδύλη 7 — 'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

"Αγγελος 'Αντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

'Εξάμηνος δραχ. 15.000 — Ετησία δραχ. 30.000

'Εξωτερικοῦ: 'Εξάμ. δολ. 2. — 'Ετησία δολ. 4

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΚΑΙ Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΑΥΤΗΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ

Ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἔχει καθιερωθῇ διὰ τὴν ἀνάμνησιν τῆς νίκης τῆς 'Ορθοδοξίας ἐναντίον τῶν ποικιλονόμων αὐτῆς ἐχθρῶν καὶ ὑπονομευτῶν. Κυρίως κατὰ τὴν Κυριακὴν αὐτὴν πανηγυρίζομεν τὸν θρίαμβον τῆς 'Ορθοδοξίας, ἀρξάμενον μὲν διὰ τῆς συγκροτήσεως τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τερματισθέντος δὲ διὰ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν 'Αγίων Εἰκόνων, γενομένης ἐπὶ τῆς Βασιλείσης Θεοδόρας.

Ἡ ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καίτοι συνεκλήθη διὰ τὸν τερματισμὸν τῆς ἔριδος περὶ τῶν 'Αγίων Εἰκόνων, συνεπλήρωσεν ὅμως καὶ ἐπεκύρωσεν ἀπάσας τὰς προηγουμένας ἀγίας Συνόδους. Ἡ περὶ τῶν 'Αγίων Εἰκόνων ἔρις, προκληθεῖσα ἀπὸ ἀψυχολόγητον ἐνέργειαν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Λέοντος Γ' τοῦ 'Ισαύρου, συνειτάραξε τὴν 'Εκκλησίαν ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη, ὑπερβαίνοντα τὴν ἑκατοντάδα, διεχώρισε τοὺς Χριστιανοὺς εἰς δύο ὁμάδας, καὶ προεκάλεσε φοβερὸν σάλον, πορφύρωσαν τὴν γῆν ἀπὸ τὰ ἱμια αἷματα τῶν Μαρτύρων καὶ 'Ομολογητῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Εἰκονομαχίας ἀνεμίχθη ζωηρῶς ἡ Πολιτεία, ἐνισχύσασα διὰ τοῦ πανισχύρου ξίφους τῆς μερικῆς φοροδεσεῖς κληρικούς, ἀπαρτίζοντας τὴν «'Επίσημον 'Εκκλησίαν» τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦτον ὅμως κυρίως διεξήγαγεν ὁ λαός, τὸ ἀνώνυμον αὐτὸ πλῆθος, οἱ ἡγαπημένοι ὄχλοι τοῦ Κυρίου, τὸ «Βασιλεῖον 'Ιεράτευμα» τῆς 'Αγίας Γραφῆς. Βεβαίως δὲν ὑστέρησαν εἰς ἄθλους καὶ δὲν ὑπελείφθησαν εἰς στεφάνους καὶ κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ. Οἱ κληρικοὶ ὅμως αὐτοί, δὲν ἦσαν οἱ εὐνοοῦμενοί τῆς 'Εξουσίας, τὸ μεταξοποικίλον κλιμάκιον τῆς «'Επισήμου 'Εκκλησίας» ἦσαν ἀγωνισταί, ὅσοι ἐκ τῶν

ὀστέων τοῦ ἀγωνιζομένου διὰ τὴν 'Ορθοδοξίαν λαοῦ

Ἡ ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, συνεληθοῦσα ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατείας Εἰρήνης καὶ τοῦ Πατριάρχου Ταρασίου, ἐδικαίωσε τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς καὶ ἐτοποθέτησε τὸ ζήτημα ἐπὶ τῆς ἁδμαντίνης βάσεως, τῆς Γραφικῆς μαρτυρίας. Διεκήρυξε δηλαδὴ, ὅτι: Εἰς τὰς 'Αγίας Εἰκόνας ἀνήκει σεβασμὸς (τιμητικὴ προσκύνησις), ἀναφερόμενος οὐχὶ εἰς αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν ὕλην τῆς Εἰκόνος, ἀλλ' εἰς τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον. Π.χ. Μία Εἰκὼν τοῦ Μεγαλομάρτυρος 'Αγίου Γεωργίου, ἐπειδὴ μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἡρώϊκὴν μορφήν τοῦ πολυάθλου τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρος, τιμᾶται δι' αὐτό. Ὅπως ἀκριβῶς εἰκὼν προσφίλους μας προσώπου εἶναι τι τὸ πολῦτιμον δι' ἡμᾶς, οὐχὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν (ἡ ὕλη, τὸ χαρτί, κ.λ.π.), ἀλλὰ διότι μᾶς ὑπενθυμίζει φιλὴν φυσιογνωμίαν.

Κατ' αὐτὴν τὴν 'Αγίαν Σύνοδον ἐπεκυρώθησαν ἅπασαι αἱ προηγούμεναι. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν τοῦ πανηγυρικωτέρου εορτασμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, ὡς διὰ μέσου τῶν αἰώνων νικώσης νίκης.

Μία τοιαύτη ἐπέτειος ἀνέκαθεν συνεκλήνησε βαθύτατα τὸ πλῆρωμα τῆς Διωκομένης 'Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς συνεχιζούσης τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Μῆδς 'Αγίας Καθολικῆς καὶ 'Αποστολικῆς 'Εκκλησίας καὶ τῆς ἀποκληθείσης χλευαστικῶς ὑπὸ τῶν διωκτῶν τῆς «Παλαιοημερολογιτικῆς».

Καὶ ἄλλοτε μὲν ὁ εορτασμός ἦτο λαμπρότερος ἐπισημότερος μὲ εἰδικὰς συγκεντρώσεις καὶ πανηγυρικὰς διαλέξεις. 'Αφ' ἧς ὅμως θορυβηθεῖσα ἡ Μασσονία, ἤγειρε τὸν ἀπηνέστατον διωγμὸν διὰ τὴν συντριβὴν τῆς τιμημέ-

νης αὐτῆς ἐπάλξεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ ἑορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχασε μὲν τὴν ἐξωτερικὴν του αἴγλην, ἀνέπτυξεν ὅμως μίαν ἀγίαν ἐσωτερικότητα, ἕνα σωτήριον βάθος. Ὁ ἑορτασμός εἰς ἐποχὰς διωγμοῦ, μετέβαλε τὸν κάθε πιστὸν εἰς «ζῶντα Νάον» τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐτόνισε τὴν μαχητικὴν του ὑποχρέωσιν.

Ἐφέτος ὅμως ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἐστειρευσεν ὀλίγον τὰ δάκρυα τῆς ὁδύνης καὶ μᾶς ἀνέφυξε τὰ σπλάχνα. Οὕτω χάρις εἰς τὸν ζήλον τοῦ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐλειτούργησεν εἰς Πειραιᾶ ὁ ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀγίου Παύλου καὶ εἰς Ἀθήνας ὁ ἱερός Ναὸς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς.

Εἰς Πειραιᾶ ἐλειτούργησε μὲ κατανυκτικὴν μεγαλοπρέπειαν ὁ σεβασμιος ἡγέτης μας, πανιερώτατος Πρόεδρος Π. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος. Ἐνα κομμάτι οὐρανοῦ ἦτο ἡ ἐκκλησία μὲ λειτουργὸν τὸν Δεσπότην μας καὶ ἕνα μῆνυμα τῶν αἰώνων ἡ ὁμιλία του. Ἐτόνισε τὴν σημασίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἀκτινοβολίαν της καὶ εἰς αὐτὸς ἀκόμη τὰς διανοίας τῶν μεγάλων σοφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἀπέδειξε δέ, ὅτι ἑλληνισμός καὶ χριστιανισμός εἶναι δύο δυνάμεις πνευματικαὶ βοηθοῦσαι τὴν ἀνθρωπότητα νὰ προσδεύσῃ. Εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν ἐξ Ἰσοῦ λαμπρὰ ὑπῆρξεν ἡ Πανηγυρίς τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ εἰς τὰς δύο Ἐκκλησίας ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ἦτο χειμαρῶδης, καταλαβοῦσα εἰς ἀρκετὴν ἀκτῖνα μακρὰν τὰς πέριξ τῶν Ναῶν περιοχάς.

Δὲν ὑστέρησεν εἰς μεγαλοπρέπειαν καὶ ὁ ἑορτασμός τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς *νῆσον τὴν Σαλαμίνα*.

Ὁ Ναὸς τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ἠνοιξε καὶ κατεκλύσθη ἀπὸ τὰ διψῶντα ἐπὶ τόσον καιρὸν πλήθη τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ἡ λειτουργία ὑπῆρξε κατανυκτικὴ, ἡ τάξις χάρις εἰς τὰς ἀξιεπαίνους προσπάθειας τῶν εὐλαβεστάτων ἐπιτρόπων ὑποδειγματικὴ. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησε θεολόγος ἀποσταλεὶς ἐκ τῶν Γραφείων. Ἐγένετο δὲ καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου ἀγωνιστοῦ Κων)νου Ζαφειρή, πατρὸς τοῦ εὐλαβεστάτου νέου Γεωργίου Ζαφειρή παράγοντος τῆς ἐν Σαλαμῖνι κινήσεώς μας.

Ὁ ἑορτασμός αὐτὸς ἐνίσχυσε τοὺς ἀγωνιστάς, ἐδικαίωσε τὸν ἀγῶνά των καὶ ἀπέδειξε τὴν δύναμιν τῆς Ἰδέας. Τὸ πλῆθος τῶν συρρευσάντων πιστῶν, (ὄντως ἀναρίθμητον), καὶ ἡ κατάνυξις τῶν ἀπέδειξαν τὴν σταθεράν καὶ ἀμετάπειστον ἐμμονήν των εἰς τὸ ἀγνὸν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Μίαν τοιαύτην στάσιν τίποτε δὲν δύναται νὰ κλονίσῃ, διότι ἐδραιῶνται οὐχὶ ἐπὶ τοῦ πεισματος ἢ ἐπὶ ἄλλων ἀνθρωπίνων ἐκδηλώσεων ἀλλ' ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ἀληθείας, τῆς πέτρας τῆς πίστεως.

Καὶ κατὰ ἀκόμη διὰ τοὺς κατηγόρους μας καὶ διώκτας μας. Ἡ ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ ἐπὶ εὐκαιρίᾳ αὐτῆς προσεκτικὴ μελέτη τῶν Συνόδων πείθει, ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις εἶναι ἕνα ἁρμονικὸν σύνολον ἀπαραιτήτων λεπτο-

μερειῶν ἐπιδρωσῶν καθοριστικῶς ἐπὶ τῆς ζωῆς μας. Δὲν δύνανται λοιπὸν νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι μόνον ἡ πίστις (φιλοσοφικῶς θεωρουμένης ὡς ἐξηγήσεως τῶν διαφόρων μεταφυσικῶν καὶ ἠθικῶν προβλημάτων) σώζει· ἀπαιτεῖται καὶ σεβασμός πρὸς ὠρισμένας λεπτομερείας, τῶν ὁποίων τὸ σύνολον συνιστᾷ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Καὶ ἡ ἄλλη πλευρὰ

Τὴν ἀφορμὴν διὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ μᾶς τὴν δίδει καὶ πάλιν ὁ Σεβαστός «Ἀγιορείτης». Ὅστις ἐπανέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὸ ὑπ' ἀρ' 209-210)54 τεῦχος τῆς «Ἀγιορείτικῆς Βιβλιοθήκης» ἐπὶ τοῦ προσφιλούς του θέματος «περὶ ἐλέγχου τοῦ Κλήρου». Βεβαίως εἰς τὸν ἐπιλογὸν τοῦ ὁ σεβαστός καὶ λόγιος συντάκτης ἀποποιεῖται ἀντιδικίαν μεθ' ἡμῶν, τῆς ὁποίας καὶ ἡμεῖς παραιτούμεθα κατὰ λόγον ἀγάπης ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι σκοπὸς μόνον ἡ ἀλήθεια. Χωρὶς λοιπὸν, νὰ ἀντιδικῶμεν, ἐρχόμεθα νὰ παρατηρήσωμεν τὰ ἑξῆς :

Ὑπεραμύνεται τοῦ κλήρου καὶ καταδικάζει τοὺς ἀποτολμῶντας τὸν ἔλεγχον.

Δὲν πρόκειται εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον νὰ ἀναπτύξωμεν θεωρίας, καὶ νὰ παρακολουθήσωμεν κατὰ πόδας τὸν δξύγραφον κάλαμον τοῦ χειμαρῶδους «Ἀγιορείτου». Θὰ διατυπώσωμεν μόνον ἀπλᾶς παρατηρήσεις ποιοῦντων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τέκνων, παρατηρήσεις τὰς ὁποίας συνήθως θέτουν, οὐχὶ οἱ θεωροῦντες «εὐκόλον τὴν ἀγιότητα, ἣν ἐπιζητοῦν ἀπὸ τοὺς ἄλλους», ἀλλὰ λαϊκοὶ τύποι, μέλη τῆς Ἐκκλησίας «δι' οὓς ὁ Χριστὸς ἀπέθανε».

Πῶς θὰ πρέπη νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν ἐπικίνδυνον ἐκκοσμίκευσιν τοῦ ἀνωτέρου ἰδίως κλήρου, ἣν ἀπομακρύνει αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς μεταβάλλει εἰς ψυχροὺς ἐπαγγελματίας, ἐπιζητοῦντας τὰς ἀνέσεις τῆς ζωῆς μετ' ἐφαμύλλον τοῦλάχιστον ζήλου πρὸς τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους ;

Πῶς νὰ μὴ ἐκπλαγῶμεν ἀπὸ τὴν σκληρὰν δουλείαν τῆς Παγκάλου Νύμφης τῆς Ἀποκαλύψεως, τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὰ ἐκάστοτε πολιτικὰ καθεστῶτα καὶ νὰ μὴ θρηνησῶμεν τὴν ἀπώλειαν τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τῆς Μᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ;

Πῶς νὰ σιωπήσῃ τις, βλέπων τὴν ἀνεξέλεγκτον ἐπιλογὴν τῶν εἰς χειροτονίαν προχειριζομένων, ἣν φέρει πρὸς τοῦ Ἱεροῦ Βήματος «κουτσὸς στραβὸς» ἀρκεῖ νὰ ἔχωσι τὰ ξηρὰ τυπικὰ προσόντα τῶν γραμματικῶν γνώσεων ἢ τὴν βαρύτητα τῆς προστιασίας ὑψηλῶν προσώπων ;

Αὐτὰ ὅπως ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης δὲν ἀποτελοῦν «ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας», τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας ἐπὶ τέλους κατὰ λόγον ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ, ὀφείλομεν νὰ συγκαλύπτωμεν, ἀλλὰ θέσεις ἐδραιωθείσας, ἐνὸς καθεστώτος ξένου πρὸς τὸ ἀκραιφνὲς πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ.

Καὶ ναὶ μὲν χριστιανισμός δὲν εἶναι, οὔτε ρητο-

ρισμοῖς ἔγκοιοι, οὕτε ζῆλος μωρὸς καὶ ἐπιβλαβής, οὕτε κραυγαὶ διαμαρτυρίας ἐν μέσῳ λαοῦ ἱεροκατηγόρου καὶ διψῶντος σκανδαλοθηρίας»· χριστιανισμὸς ὅμως εἶναι «βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον» «Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή» κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον.

Θὰ ἐρωτήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν σειράν μας, τὸν σεβιστὸν συνήγορον τῆς καθεστηκυίας τάξεως: Μήπως φρονεῖ, ὅτι ὑπὸ τὰς ἀθλιότητας ἐκκλησιαστικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς μας, κατοχυρωθεῖσα: διὰ νόμον, ὑπάρχει ἴχνος «βασίλειου ἱερατεύματος»; Μήπως ἀνεκάλυψεν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου, ὅπως τὸ ἀνεστήλωσαν οἱ Γρηγόριοι, οἱ χρυσόστομοι καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες, τὸ «Θεοῦ γεώργιον» καὶ τὴν «Θεοῦ οἰκοδομήν»;

Συμφωνοῦμεν ὅτι «Ἐκκλησία μία μόνον εἶναι». Καὶ ἀκριβῶς αὐτὴν ἔχομεν καθήκον νὰ περιφρονήσωμεν! Ἀν ἐρίζομεν δογματικῶς ἀμφιβάλλοντες εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἐκκλησία κατ' ἀνάγκην μετέχει καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ ἐξαγνίξῃ καὶ νὰ εὐλογῇ, δι' αὐτὸ ὑπερασινόμεθα τοῦ καθαροῦ οὐχὶ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ (Μὴ γένοιτο!) ἀλλὰ τῶν προσώπων τῆς Ἐκκλησίας· περὶ τῶν ὁποίων ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, λέγων:

«Ὁ γὰρ τῆς τιμῆς μόνος ἐγκρατὴς γεγόμενος, καὶ ἅλλα πάντα τῆς ἐπισκοπῆς προσήκοντα δίκαια παρεωρακώς, *ἐν ταῦθα μὲν μεγάλας βληθῆσεται κακηγορίαις*, ἐξ ὧν καὶ καθαιρέσει τῆς τοιαύτης δέξας· ἐκεῖσε δὲ καταβληθῆσεται παρὰ τῷ ἀδεκάστοφ Κριτῇ ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος. νῦν μὲν γὰρ εἰς τυραννίδα τὸ τῆς πρᾶσις μεταχειρόμενος ἄξιωμα.

Τὸ πάλα, ὑπὲρ τῶν προβάτων ἀπέθνησκον οἱ ποιμένες· νῦν δέ, αὐτοὶ μᾶλλον ἀναιροῦσι τὰ πρόβατα· οὐ τὰ σώματα σφάτιοντες (ἦτιον γὰρ ἂν ἦν τὸ κακόν) ἀλλὰ τὰς ψυχὰς σκανδαλίζοντες. Καὶ τότε μὲν, νηστείας τὸ σῶμα ἐσωφρόνιζον· νῦν δέ, τρυφαίς τοῦτο παρασκευάζουσι σκιερῶν. Καὶ τότε μὲν, τὰ δαυτὸν τοῖς δεομένοις δένοιμον· νῦν δέ, τὰ τῶν πλειόνων σφετερίζονται. Καὶ τότε μὲν τὴν ἀρετὴν ἥσκειν, νῦν δὲ τοὺς ἀρετὴν ἀσκοῦντας· ἐξοστρακίζουσι. Καὶ τότε μὲν τὴν ἀγνείαν ἐξεθείαζον· νῦν δέ... *Πάλα μὲν, οἱ φιλάρετοι πρὸς τὴν ἱερωσύνην προήγοντο· νῦν δέ, οἱ φιλάργυροι.* Τότε, οἱ τὸ πρᾶγμα φεύγοντες διὰ τὸ μέγθους τῆς ἀρχῆς· νῦν δέ, οἱ τοῦτο ἐπιτρέχοντες μεθ' ἡδονῆς. *Τότε, οἱ ἀκημοσύνη ἐκουσίως ἐναβρυνόμενοι· νῦν δέ οἱ πλεονεξία ἐκουσίως χρηματίζόμενοι.* Τότε, οἱ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸ θεῖον δικαστήριον· νῦν δέ, οἱ μὴ εἰς ἐννοίαν τοῦτο λαμβάνοντες. Τότε, οἱ τύπτεσθε· νῦν δέ, οἱ τύπτεν ἑτοίμοι. *Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν;* μεταπεπαισμένοι λοιπὸν τὸ ἄξιωμα ἔδοξαν ἀπὸ ἱερωσύνης εἰς τυραννίδα· οὐ γὰρ ὡς οἰκονόμοι ἀξιόσται διοικεῖν, ἀλλ' ὡς δεσπότης σφετερίζεσθαι».

Οὐδεὶς ὅμως τῶν ἐμφρονούντων, νομίζομεν ὅτι, ἐλέγκρινε τὸν ἀνωτέρω Μέγαν Ἅγιον ὡς ἐλέγχοντα παρηνομίαν τοῦ Κλήρου, οὐδὲ κατεδίκασε τοῦτον ὡς ἱεροκατήγορον. Ἐτερος δὲ Μέγας τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλος, Ἰωσήφ ὁ Βρυένιος, —ἄτλους Μο-

ναχὸς οὗτος—ἐν μέσῳ Κωνσταντινουπόλει τῇ πρωτευούσῃ τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἐβροντοφάνει λέγων κατὰ τῶν παρηνομιῶν τοῦ Κλήρου:

«*Θεοὶ περιφρονοῦνται Νόμοι, Πατέρων δόξα ὑπερβαίνονται, πωλεῖται τὰ θεῖα, βασιλεῦσαι πάλιν ἡ ἀμαρτία βιάζεται καὶ ἐστὶν ἐν τοῦτοις ἐνδοῦναι; ἢ καὶ ἐν τοῦτοις σιγᾶν; Καὶ ποῖα γλῶσσα ἐρεῖται τοῦτο;*»

Καὶ ταῦτα εἰς ἐπήκοον Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων καὶ λοιπῶν κατωτέρων Κληρικῶν ἐνώπιον μάλιστα καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἐπομένως, νομίζομεν διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ θέμα ἐλέγχου, ἐπικινδύνου καὶ ἐπιφαλοῦς, πρέπει νὰ μὴ ὑπάρχῃ καὶ σῶμα ἀνωμαλιῶν καὶ ἀταξιῶν. Ἐξηγουμένα: οὐχὶ τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ ἀταξιῶν, τῶν πηγαζουσῶν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Ἀλλὰ τῶν φρικτῶν ἐκείνων παραβάσεων ποὺ καταστρέφουν τὸ «Βασίλειον ἱεράτευμα» καὶ ἐπηρεάζουν κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τῶν πιστῶν.

Καλὸν λοιπὸν θὰ εἶναι ὅλοι νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν περιφρόνησιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου. Τώρα ἐὰν ὁ ἀγὼν αὐτὸς λέγεται «ἐλεγχος» ἢ ὁ ἀγωνιστὴς τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς «παλαιομερολογίτης» εἶναι ζήτημα δευτερεύον. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν καὶ τὴν ἄλλην πλευράν, ποὺ προκαλεῖ τὸν ἐλεγχον καὶ ἄς ἀποφεύγωμεν τοὺς ἐπικινδύνους ἐρμαφροδιτισμούς.

Διότι τὸ νὰ εἶναι κανεὶς «Παλαιομερολογίτης» ὡς ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν ὁ σεβαστὸς «Ἀγιορείτης» μόνον διὰ νὰ ἐορτάξῃ κατὰ δεκατρεῖς ἡμέρας ἀργότερον καὶ νὰ ἀνέχῃται τὴν πρᾶξιν τῆς καινοτομίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνωμαλίας αὐτῆς, διαπράττει κωμῶδιαν, ἐκφραζομένην ἐπὶ τό. γεωμετρικῶτερον «ἐντὸς ἐκτὸς καὶ ἐπὶ τὰ αὐτὰ μέρη» καὶ ἀποδεικνύουσιν τάσιν καὶ ἐπιθυμίαν καλοζωῆς καὶ τίποτε ἄλλο.

ΠΡΑΞΙΣ ΕΠΙΔΕΙΝΗ

Εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» τῆς 10)3)54 ἀναφέρεται, ὅτι: ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀκαρνανίας κ. Ἱεροθέος δι' ἐπιστολῆς τοῦ ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καταγγέλλει Καθηγητὴν τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ ἀξιοτὴν ἀποπομπὴν αὐτοῦ, διότι οὗτος εἰς ἐορταστικὸν τοῦ λόγον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἠρνήθη... τὴν Θεότητα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ! Εἶναι λυπηρόν, ὅτι οἱ ἐντεταλμένοι νὰ σφυρηλατήσουν τὸν χαρακτήρα τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων μὲ τὰς ἐλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις καὶ ἀρχάς, νὰ περιπίπτουν εἰς τοιαύτας βλασφημίας.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ Σεβασμιώτατος καὶ πάντες οἱ φρουκτωρὸντες φρουροί. Ἐλπίζομεν ἡ ἱεραρχία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ ἀπειλήσῃ τὸν σεπτὸν ἱεράρχην, ἐπὶ... ἀντιποῇσιν ἀρχῆς! Διότι συνήθως ἔτσι συμβαίνει!

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΙ ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΤΥΠΟΙ*ὑπὸ Δημητρ. Παυλῆ Δικαστικοῦ ὑπαλλήλου*

Κατωτέρω ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἐφημερίδος τοῦ Βόλου τὸ «Θάρρος» τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον περισπούδαστον ἄρθρον τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Δημητρίου Παυλῆ.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς «Θεσσαλίας» 17ης τευχ. καὶ εἰς τὴν στήλην τοῦ «Παρατηρητοῦ» εἶδομεν τὸ θλιβερόν ἀποτέλεσμα μιᾶς μοιραίας συμβιώσεως πατρὸς καὶ προγονῆς. Εἶδομεν καὶ τὰς σκέψεις τοῦ

«Παρατηρητοῦ» διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου ὅπως μὴ ἐκτίσῃ τὰς ἁμαρτίας τῶν γονέων του, ὁ προελθὼν ἀθῶος καὶ ἀνεύθυνος, πλὴν ἄνομος καρπὸς τῆς τοιαύτης αἰμομιξίας διὰ τῆς προσάψεως εἰς αὐτὸν τοῦ στίγματος τῆς προσωπομίας τοῦ νόθου.

Δὲν γνωρίζομεν ἐν προκειμένῳ τί θὰ πράξῃ ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἂν θὰ ἐνδύσῃ, ὅπως ὑποδεικνύει ὁ «Παρατηρητής» εἰς νομιμοποίησιν διὰ γάμου τῶν σχέσεων πατρὸς καὶ τῆς προγονῆς, θυσιάζουσα τὸ κύρος τῶν ἱερῶν Κανόνων, χάριν τοῦ γεννηθέντος παιδίου, δημιουργοῦσα οὕτως ἐν κακὸν προηγούμενον, καθ' ὃ ἡ αἰμομιξία καὶ δὴ τῇ ἐπινοίᾳ γονέων καὶ τῇ ἐπινοίᾳ τέκνων, θὰ δύναται ἐφεξῆς γὰ ἃ

Ἡ τελετὴ τοῦ καθαγιασμοῦ τῶν ὑδάτων κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Γνησίων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν (Παλαιομερολογιτῶν) κ. Ἀρσενίου ἐν τῷ ποταμῷ East River, ὅτε τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν ἀνέσυσεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ ὁ 15ετής μαθητὴς Νικ. Στεργγίου.

Ἡ φωτογραφία ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας τῆς ἐπεμένης ἡμέρας.

σκήται ἀντιποδίστως καὶ ἀτιμωρητεῖ, ἐφ' ὅσον μά-
λιστα ἡ αἰμομιξία ἔχει νὰ παρουσιάσῃ καὶ πλουσί-
αν γονιμότητα, ὅπερ ὡς γνωστὸν δὲν συμβαίνει οὐ-
δὲ εἰς αὐτὰ τὰ κτήνη, κατὰ τὸ πλεῖστον.

Ὁ «Παρατηρητὴς» ζητῶν τὴν κάλυψιν τοῦ
αἵσχους τῆς αἰμομιξίας, ληρομεῖ ὅτι δὲν πρόκει-
ται ἀπλῶς περὶ τύπων, τοὺς ὁποίους ἐνίοτε ἡ Ἐκ-
κλησία δύναται, χάριν μεγαλυτέρου καλοῦ, νὰ θυ-
σιάσῃ, ἀλλὰ πρόκειται περὶ προαιωνίων νόμων,
τοὺς ὁποίους ἡ ἀνθρωπίνη ἀξιολογία καὶ ἡ εὐάρ-
μοστος καὶ ἐντιμος οἰκογενειακὴ συμβίωσις ἐθεμε-
λίωσεν, ἀπεξαρτήτως θρησκευτικῶν πεποιθήσεων
πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς εὐγονίας καὶ ἀπὸ ἀπόψεως
σωματικῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς.

Διατί τίνα ὁ Οἰδῖπλος Τύρρανός νὰ ὑποστῇ
τὰς σκληρὰς κυρώσεις τοῦ αἰμαρτήματος τῆς αἰμο-
μιξίας, μολονότι ἀκουσίον, καὶ διατί ὁ θεῖος Ἰωάν-
νης ὁ Πρόδρομος νὰ πέσῃ θῦμα τοῦ αἰμομίκτου
Ἡρώδου; Διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οὐδὲν ἄλλο μαίνει
τόσον ἡθικῶς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν οἰκογένει-
ακὴν ἀξιολογίαν, ὅσον τὸ αἷσχος τῆς αἰμομιξίας
Φρονοῦμεν ἰσχυρῶς, ὅτι εἰς τὰς σκέψεις του ὁ «Πα-
ρατηρητὴς» δὲν ἔχει κανονικὰ καὶ νομικὰ ἐπιχει-
ρήματα, μολονότι ὁρμάται ἐξ ἀγαθῶν διαθέσεων,
καὶ εἰς ἀπόδειξιν προβάλλομεν ταῦτα:

Πρῶτον. Ἐάν δι' ὅλους τοὺς πολιτισμένους
ἀνθρώπους πάσης θρησκείας ἡ αἰμομιξία ἐκπαῖ εἰς
κυρώσεις ἡθικὰς καὶ ποινικὰς, πολλῶ μᾶλλον, εἰς
τὸν Χριστιανισμόν. Εἰς τὴν πρώτην χριστιανικὴν
κοινότητα τῶν Κορινθίων ἠκούσθη τοιοῦτον παρά-
πτωμα μετὰ τὸν μητρον καὶ τὸν προγονοῦ. Τοῦτο πλη-
ροφρηθεὶς ὁ θεῖος Παῦλος διατάσσει τὴν ἀποβο-
λὴν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ αἰμομίκτου καὶ τὴν πα-
ράδοιν αὐτοῦ εἰς τὸν Σατανᾶν «εἰς ὄλεθρον τῆς
σαρκὸς αὐτοῦ» καθ' ὅσον ἡ τοιαύτη πορνεία οὐδὲ
ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται. ὥστε γυναῖκα τινα ἔ-
χον τοῦ πατρὸς (Α'. Κορινθ. Ε'. 1—5). Τοὺς αἰ-
μομίκτας δὲ τοῦ εἵδους τούτου μετανοοῦντας, τὸ
Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον (Μ. Βασιλείου Κανὼν
79ος) ἐπιτιμᾷ διὰ εἰκοσαετοὺς ἐκκλησιαστικῆς ἀκοι-
νησίας, ἀπροφασίστως διαλυομένου καὶ τοῦ πα-
ρανόμου συνοικισμοῦ τῶν.

Δεύτερον. Ἐὰν οἱδῇτε προφάσει, ἀρχῆς
γενομένης πρὸς ἀθέτησιν τῶν κειμένων θείων καὶ
ἀνθρωπίνων Νόμων, θὰ ἐλαχολυθῇ ὁπωσδήποτε
συνέχεια ὁλότε καὶ ὅρα καὶ οἱ φριγμοὶ τῆς καθηκον-
τολογίας, περὶ κοινωνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς τιμῆς,
θὰ διασκελίζονται ἀσυστόλως καὶ ἀτιμωρητεῖ ὑπὸ
παντὸς διαστροφικοῦ καὶ ἀσυνειδήτου χαρκτηῆρος,
θὰ ἐκβιάζεται δὲ πολλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπι-
στέφῃ ἀνηκούστους ἀθεμιτολογίας.

Τρίτον. Τὰ προϊόντα μιᾶς αἰμομιξίας οὐδέποτε
δύνανται νὰ λάβωσι, ἔστω καὶ ἐκ τῶν υἱοτέρων,
διὰ νομίμου (μᾶλλον εἰπεῖν ἀνόμου) γάμου, καλυ-
τέραν θέσιν εἰς τὴν κοινωνικὴν δόλῃν, ἀφοῦ καὶ
κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον «ὁ ἐξ ἀπαρχῆς ἄκαρτος
οὐ κηρύσσεται τῇ χρονίᾳ παραδρομῇ» quasi ab initio
vitiosum est tractu temboris comvalere cere ne-
quirit), μολονότι ἀνεύθυνα, ἀλλὰ μᾶλλον λαμβάνου-
σι διπλοῦν τὸ ὄντιδος, καὶ τὸ τῆς ἐξωγαμίας καὶ τὸ
τῆς αἰμομιξίας, συγγενομένων καὶ τῶν συγγενικῶν
σχέσεων καὶ βαθμῶν γενιτῶν καὶ γεννηθέντων.

Τέταρτον. Ἀν ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν καὶ σοβαρὸν
ἐπιχείρημα, ὅτι δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ συνέχισις
τῆς αἰμομιξίας καὶ δι' ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλη-
σίας, ἵνα μὴ τὸ προκῆψαν προῖον αὐτῆς ἐφίστα-
ται τὰς κοινωνικὰς ταπεινώσεις· διότι σήμερον τὰ
ἀτυχεῖα ταῦτα γεγονότα ἐν προκαλοῦν, ὥς ἄλλοτε,
τὰς δημοσίας διαπομπέσεις, οὔτε οἱ καρποὶ τοιού-
των ἀθέσμων συζεύξεων παραγκωνίζονται. Πλεῖστα
ὅσα ἱστορικὰ παραδείγματα, παλαιὰ καὶ νεώτερα
παρουσιάζουν νόθους ἐπαξίως καταλαβόντας θέσεις
καὶ ἀξιώματα ὑψηλά, τόσον ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὅσον
καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, μετὰ δὲ ἀξιολόγον, καὶ ὑ-
ποδειγματικὴν, χωρὶς αἱ ὕβρεις καὶ ἡ κακοήθεια
τῶν ἀναγώνων καὶ τῶν διεφθαρμένων νὰ ἀποτε-
λέσουν σοβαρὰ ἐμπόδια διὰ ν' ἀνακόψωσι τὴν
πρόοδον καὶ ἀνύψωσιν αὐτῶν. Ἐκ παραλλήλου ὁ-
μως πρὸς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ Κανο-
νικοῦ Δικαίου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ Πολιτεία διὰ
τοῦ ἀρθροῦ 1358 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἀπαγορεύει
τὸν γάμον συγγενοῦς ἐξ αἵματος μέχρι καὶ τοῦ δευ-
τέρου βαθμοῦ τοῦ ἐνὸς τῶν συζύγων μετὰ συγγε-
νοῦς ἐξ οἵματος μέχρι καὶ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ
τοῦ ἐτέρου συζύγου, ἔστω καὶ μετὰ τὴν λύσιν ἢ ἀ-
κύρωσιν τοῦ γάμου ἐξ οὗ παρήχθη.

Δημήτριος Πανυλῆς

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

Β' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν

Κατ' ἀρχάς, σὺ Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίω-
σας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί·
αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες
ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περὶ βό-
λαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῇσονται· σὺ δὲ
ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν.

Πρὸ τίνα δὲ τῶν Ἀγγέλων εἰρηκέ ποτε· κά-
θου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς
σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;

Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς
διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας
κληρονοῦντες σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσο-
τέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ
ποτε παραρροῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλων λα-
ληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παρά-
βασις καὶ παρανοχὴ ἔλαβεν ἐνδικὸν μισθαποδο-
σίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφρευόμεθα τηλικαύτης ἀμε-
λήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσ-
θαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς
ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

«Πᾶσα παράβασις καὶ παρανοχὴ

ἔλαβεν ἐνδικὸν μισθαποδοσίαν»

Εἶναι πλήρης ἡ Ἀγία Γραφή ἀπὸ παραδείγματα
ἀσθητῶν τιμωριῶν, αἵτινες ἐπεβλήθησαν ἐπὶ πα-
ραβατῶν. Ὁ τοῦ ἐσημειώθη παραβάσις ἢ παρανοχὴ
ἐκεῖ καὶ ἡ θεία Δικαιοσύνη ἐπέδραμε διὰ νὰ ἐπι-
βάλῃ τὰς ἀπαραιτήτους κυρώσεις. Παραβαίνει ὁ Ἀ-
δὴμ τὸ θεῖον θέλημα καὶ ἐκδιώκεται τοῦ Παραδεί-
σου. Παρήκουν οἱ Ἑβραῖοι τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ,

τὴν ἐξαγγελλομένην διὰ τῶν Προφητῶν καὶ Ἀγίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνδρῶν, καὶ περιέλιπτον εἰς δουλείας σκληρὰς ταλαιπωρούμενοι ἀπὸ τοῦ διαφόρους ἐπιδρομῆς. «Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή».

Ἡ ἰδιότης καὶ τὸ κοινωνικὸν ἀξίωμα τοῦ παρὰ τοῦ κατ' οὐδέναν λόγον ἐπηρεάζει τὸν Θεόν διότι εἶναι ἀπρόσωπο. Αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡ παράβασις ἔχει μέσα τὸ στοιχεῖον τῆς τιμωρίας. Αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως ἀκολουθοῦν πάντοτε τὰ σφάλματα τοῦ ἀνθρώπου· αἱ ἀσθένειαι συνοδεύουν τὰς καταχρήσεις. Καὶ πρὸ παντός ἢ μετὰ θάνατον καταδίκη ἐπισφραγίζει αἰωνίως τὴν ἀθλίαν ζωὴν τοῦ παραβάτου τῶν Θεῶν ἐντολῶν.

«Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν». Πᾶν ὅτι εἶπεν ὁ Θεὸς εἶναι νόμος. Καὶ ὁ νόμος, εἶναι πάντοτε σκληρός, ἀλλ' ὁ μὲν εἶναι ἀπαραίτητος ἢ ὑπερβαίνει τοῦ διὰ τὸ συμφέρον τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν παραμείνῃ ἀτιμώρητος ἡ παράβασις τοῦ νόμου, τότε ἐξαχρεοῦται ὁ ἐγκληματίας καὶ καθίσταται ἐπικίνδυνος διὰ τὴν κοινωνίαν. Πολὺ ὅμως περισσότερο ἢ ἀτιμωρησία τῶν ἁμαρτανόντων ἀποδεικνύει τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐξουσίας.

Εἰς τὴν σφαῖραν ὅμως τῶν ἡθικῶν ἀξιών δὲν συμβαίνει αὐτό, διότι ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία εἶναι ὁ Θεός. Καὶ ὁ Θεὸς διακρίνεται μὲν διὰ τὴν ἀλείαν τὸν ἀγάπην Του πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διακρίνεται ἐπίσης ὅμως διὰ τὴν ἀτεγκτον καὶ ἀδέκαστον Δικαιοσύνην Του. «Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν». Ἐὰν δὲν ἦτο ἱκανὸς ὁ Θεὸς νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ κύρος τοῦ νόμου, τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἦτο τέλειος καὶ Παντοδύναμος.

Τι χρειάζεται διὰ νὰ ἀποφύγῃ ὁ ἄνθρωπος τὰς συνεπειὰς τῆς παραβάσεως καὶ τιμωρίας; τὸ συνιστᾷ ὁ Ἀπ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν. «Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι». «περισσοτέρως προσέχειν». Ἐπιστροφῆς δολοκλήρου τῆς προσοχῆς. Παντοῦ προσοχὴ παντοῦ ἐπαγρύπνησις. Διαβίνομεν μέσφ παγίδων πολλῶν. Θὰ ἀποφύγωμεν τοὺς κινδύνους, μόνον ἐφ' ὅσον ἡ προσοχή μας θὰ εἶναι ἀγρυπνος. Φαντασθῆτε ἀπρόσεκτον στρατιώτην βαδίζοντα ἐν ὥρᾳ μάχης ἀπρόσεκτος, ἢ διερχόμενον ἀπυθόστατα μέσφ ναρκοπέδιον. Ὀλίγας μόνον ὥρας θὰ ἐπιζήσῃ τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ πειράματος.

«Περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν». Πάντοτε μὲν, ἰδίως ὅμως κατὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις ἐπιβάλλεται ἡ προσοχή. Ἡ ἀσφάλεια τῆς πατρίδος εἶναι ἐμπειρομένη εἰς τὴν ἐργήγορσιν τῶν φρουρῶν. Καὶ ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν τῆς προσοχῆς. Προσοχή εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Προσοχή εἰς τὴν γλῶσσαν. Προσοχή εἰς τὰς σκέψεις. Προσοχή εἰς τὰς συζητήσεις. Παντοῦ προσοχή. «Περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν».

Ὅταν ἡ προσοχή εἶναι ἀλόλυτος καὶ ἀγρυπνος, οὐδεμία παράβασις καὶ παρακοή θὰ σημειωθῇ· ὅπως ὅταν ἀγρυπνῇ ἐπὶ τῶν συνόρων ὁ Στρατὸς οὐδέποτε ὁ ἐχθρὸς θὰ καταλάβῃ τὸ ἔδαφος.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Οὐδεμία παράβασις ἢ παρακοή ἔμεινεν ἀτιμώ

ρητος. Καὶ οὐδεμία θὰ μείνῃ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σου ἐξασφαλίζει τὰ μέσα τῆς σωτηρίας σου· ἀλλὰ καὶ ἡ Δικαιοσύνη Του ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς ἡθικῆς τάξεως, ἐτοίμη νὰ συντρίψῃ τὸν πρῶτον θρασὺν προσβολέα.

Θὰ ἀποφύγωμεν τὴν παράβασιν καὶ τὴν παρακοήν, μόνον ἐφόσον θὰ προσέχωμεν. Τὸ Σύνθημά μας ἄς εἶναι «ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΩΣ ἩΜΑΣ ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ».

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

«Εἴ τις Ἐπίσκοπος, ἢ Πρεσβύτερος, ἢ Διάκονος, ἢ Ὑποδιάκονος, ἢ Ἀναγνώστης, ἢ Ψάλτης, τὴν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν οὐ νηστεύει, ἢ Τετράδα ἢ Παρασκευὴν καθαιρείσθω. Ἐκτός εἰμὴ δι' ἀσθένειαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο Ἐὰν δὲ λαϊκὸς ἢ, ἀφοριζέσθω». Κανὼν 69 Ἀγ. Ἀποστόλων.

Ἄλλο εἶναι νηστεία. Ἄλλο λύσις νηστείας. Καὶ ἄλλο κατάλυσις νηστείας. Καὶ νηστεία μὲν κυρίως εἶναι ἡ τελεία ἀσιτία, ἢ καὶ τὸ νὰ τρώγῃ τινὰς μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ἐννάτην ὥραν, μετὰ ξηροφαγίαν, ἄρτου δηλονότι μόνου καὶ ὕδατος. Λύσις δὲ τῆς νηστείας εἶναι τὸ νὰ φάγῃ τινὰς πρὸ τῆς ἐννάτης ὥρας, καὶ σῆκα, καὶ σταφίδας, καὶ ἄλλο τοιοῦτόν τι. Ἡ καὶ τὸ νὰ φάγῃ ἔξω ἀπὸ τὸν ἄρτον καὶ τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλα μερικὰ εἶδη βρωσίμων λιτῶν καὶ εὐτελεῶν. Κατάλυσις δὲ νηστείας εἶναι ὅταν τρώγῃ τινὰς ἀπὸ ὅλα τὰ βρώματα.

Διορίζει λοιπὸν ὁ παρὼν Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, οἱ πάντες γενικῶς οἱ Ἑρωμένοι καὶ οἱ λαϊκοὶ χριστιανοὶ ὀφείλουσι νὰ νηστεύωσι δόκλῃ τὴν ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν καὶ πᾶσαν Τετράδα καὶ Παρασκευὴν, ἔξω μόνον ἂν δὲν δύνανται νὰ νηστεύωσι δι' ἀσθένειαν τοῦ σώματος. Ὁ δὲ παραβαίνων ταύτην τὴν Ἀποστολικὴν ἐντολήν ἔάν μὲν εἶναι κληρικός, νὰ ἐκπέτῃ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βαθμοῦ καθαιρούμενος, εἰ δὲ εἶναι λαϊκός, νὰ ἀφορίζηται.

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου

«Ἀποστολικάς καὶ Πατρικάς ἐλάμενοι παραδόσεις ὁρίζομεν: Μὴ δεῖν ἐν τῇ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ τῇ ὑστέρᾳ ἑβδομάδι τὴν Πέμπτην λύειν, καὶ ὅλην τὴν Τεσσαρακοστήν ἀτιμᾶζειν».

Κανὼν ΚΘ'. τῆς Ἐκτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΓΝΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥ

Ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Λαμιακὸς ὁρίζων τὸ θέμα περὶ προγνώσεως καὶ προορισμοῦ, λέγει:

«Χρὴ γινώσκειν, ὡς πάντα μὲν προγινώσκει ὁ Θεός, οὐ πάντο δὲ προορίζει· οὐ γὰρ θέλει τὴν κακίαν γίνεσθαι, οὐδὲ βιάζεται διὰ τὴν ἀρετὴν. Ὡστε τῇ θείᾳ προγνωστικῇ κλεψύδρᾳ, ἔργον ἐστὶν ὁ προορισμός· ἥδη γὰρ κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦ προέκρινε πάντα ὁ Θεός, κατὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ» (Ἐκδ. Ὁρθοδ. Πιστ. Β'. μζ').

Ὡστε ἄλλο πρόγνωσις καὶ ἕτερον προορισμός.

Καὶ πρόγνωσις μὲν καλεῖται ἡ θεία ἐκείνη δύ-

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ Ἀριστ. Ζαχαρία, Δικηγόρου.

Εἰς τὸ προηγούμενον κατεδείχθη, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι τοῦ 1932, οἱ μὲν ἀρμόδιοι ὑπουργοί, ἐκ προθέσεως παρέλειψαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως τοῦ Νομ. Δτος τοῦ 1923 περὶ νέου Πολιτικοῦ ἡμερολογίου, διὰ τῆς ὁποίας «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀχορᾷ ἐν γένει τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς», οἱ δὲ βουλευταί, ἐπιμελῶς ἀπέφυγον νὰ κατηγορήσωσιν αὐτοὺς διὰ τοῦτο, κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν νόμους.

Ἴδῃ θὰ ἐκτεθῶσιν ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ ποῖα ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ὑπουργικῆς ἀμελείας καὶ τῆς τοιαύτης βουλευτικῆς ἀδρανείας, τόσον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐκκλησίας, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Πολιτείας, καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐξουσιῶν τῆς τελευταίας τοιαύτης, ἥτοι τῆς διοικήσεως καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἄν τις ἀναδιψῇ τὸν ἡμερήσιον τύπον τῆς ἀνωτέρω χρονικῆς περιόδου θὰ πεισθῇ ἀμέσως, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα προκαλοῦσι τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀηδίαν παντὸς ἀνθρώπου, θέλοντος νὰ ἀποτελῇ μέλος ἐλευθέρου καὶ πολιτισμένης κοινωνίας καὶ πολιτείας.

Καὶ ἐκκλησιαστικῶς μὲν, ἡ ἐπελθούσα διάσπασις εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας τῶν Ἑλλήνων ὁρθοδόξων χριστιανῶν, ἐμφανίζει, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν προσπάθειαν τῆς πλειονότητος τῆς ἱεραρχίας πρὸς βιαίαν ἐκμηδένισιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν ν' ἀποδεχθῶσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἐορτολογίου κατὰ 13 ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διαφέρει ἀπὸ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιοῦτου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν προσπάθειαν τῶν τελευταίων τούτων, ὅπως, οὐ μόνον ἀμυνθῶσι κατὰ τῆς τοιαύτης ἐναντίον τῶν βιαίας μεταχειρίσεως, ἀλλὰ καὶ πείσωσι τὴν ἱεραρχίαν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Πολιτικῶς δὲ ἐμφανίζεται ἡ Πολιτεία τῇ εἰσηγήσει τῆς πλειονότητος τῆς ἱεραρχίας τῆς ἐκκλησίας, νὰ καταδιώκῃ διὰ τῶν ἐξουσιῶν τῆς τῆς διοικήσεως ὅχι τοὺς ἱερουργούντας κατὰ τὸν νέον ἡμερολόγιον, παρὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας καὶ τὸν Νόμον τοῦ Κράτους, ἀλλὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα συμφῶνως πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνας καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω Νομ. Δτος τοῦ 1923, χρησιμοποιοῦσα οὐ μόνον τὰς πυρροβεστικὰς ὑδραντίλας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν βίαν τῶν ὅπλων, ὡς λ. χ. παρημποδίσεν αὐτοὺς νὰ μεταβῶσι τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον εἰς Τήνον ὡς προσκυνηταί.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ διὰ θρησκευτικὸς λόγους διωγμοὶ οὗτοι οὐδόλως συνεκίνησαν τοὺς τότε ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτάς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς δὲν συνεκίνησεν αὐτοὺς καὶ τὸ θέαμα τῆς διὰ κουργετικῆς ψαλίδος ἀποπείρας ἀποκοπῆς μέρους τῆς γενει-

ναμὶς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ὡς δημιουργὸς καὶ προνοητὴς καὶ κυβερνήτης τοῦ σύμπαντος, προγνωρίζει πάντα τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι, πάντα τὰ διανοήματα καὶ αἰσθήματα τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἐξ αὐτῶν ὡς λογικῶν καὶ αὐτεξουσιῶν ἐξαρτώμενα. Δὲν ἐπεταί ὅμως, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Θεὸς προγνωρίζει πάντα ταῦτα, εἶναι καὶ αἴτιος τούτων· διότι ἡ πρόγνωσις τοῦ Θεοῦ οὔτε τὸ λογικόν, οὔτε τὸ αὐτεξουσίον τοῦ ἀνθρώπου ἀναιρεῖ. Ἐπομένως ἐξαργαῖται παρ' ἡμῶν τό: ἢ νὰ ἐμμένωμεν ἐν τῇ ἀρετῇ, ἥτις ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ φύσει κατὰ τὴν πλᾶσιν τοῦ ἀνθρώπου· ἢ νὰ ἀπομακρυνθῶμεν τῆς ἀρετῆς ἐξ οἰκείας θελήσεως.

Κατὰ ταῦτα καὶ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ὁμολογίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται: «Ἡ πρόγνωσις εἶναι μία γνώσις τῶν μελλόντων, χωρὶς περιορισμὸν τῶν εἰδῶν: ἔχουν χωρὶς νὰ διορίξῃ τι καὶ τί νὰ γίνῃ. Ὁ δὲ κατὰ τὴν πρόγνωσιν προορισμὸς εἶναι διορισμὸς τῶν εἰδῶν: ἔχουν διορίξει καὶ τί μέλλει νὰ γίνῃ, μὰ μόνον τὸ καλὸν καὶ ὄχι τὸ κακόν. Διότι ἂν ἐδιόριξε καὶ τὸ κακόν, ἤθελεν εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν φυσικὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ... Καὶ ὁ τοιοῦτος λογισμὸς πρέπει νὰ εἶναι διὰ μόνον τὸν ἄνθρωπον».

Λοιπὸν ὁ Θεὸς προγνωρίζει τοὺς μέλλοντας νὰ γίνωνται ἄξιοι τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἥτις προηγείται, προφθάνει καὶ καλεῖ πάντας ἀνθρώπους, ὧν τινες μὲν τῷ λογικῷ καὶ τῷ αὐτεξουσίῳ καὶ τῇ γνῶσει τοῦ ἀγαθοῦ χρώμενοι λαμβάνουσι ταύτην καὶ οὕτω δικαιοῦνται· τινὲς δέ, οὐδεμίαν χρῆσιν τῆς ἐλευθέρου αὐτῶν θελήσεως ποιοῦμενοι, ἀφίστανται τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτω προορίζονται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς κατάκρισιν τοῦ Θεοῦ μὲν προγνωρίζοντος τοῦτο ὡς πανσόφου πνεύματος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ προορίζοντος, καθ' ὅσον ἀπλῶς προεγνωρίζε τὸ μέλλον νὰ συμβῇ.

Τοὺς οὕτω δὲ προγνωσκομένους προορίζει ὁ Θεός, κατὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀγαθότητα αὐτοῦ τὴν ἀπαιτοῦσαν νὰ ἀνταμείψῃ μὲν τοὺς ἀγαθοὺς νὰ τιμωρῇ δὲ τοὺς κακοὺς. Ὡστε τῆς ἀξίας τῶν ἐλεκτικῶν καὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν, ἢ τῆς κατακρίσεως τῶν παραβατῶν τοῦ θείου Νόμου, δὲν εἶναι αἰτία ἡ πρόγνωσις τοῦ Θεοῦ. Ἐφ' ᾧ καὶ πληροῦται ἐν ταῦθα ἡ Ἀποστολικὴ ρῆσις «Ἐκαστος ἐκ τῶν ἰδίων ἔργων ἢ δοξασθήσεται, ἢ αἰσχυνθήσεται», ὅπερ συμπληρῶν ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει: «Οὐδὲ ἡ ἄνωθεν χάρις (τοῦ Θεοῦ) ἐπὶ τὸν μὴ σπουδάζοντα παραγίνοιτ' ἂν· ἀλλ' ἐκατέρωθεν συγκεκριᾶσθαι προσήκει σπουδὴν τε ἀνθρωπίνην, καὶ τὴν διὰ πίστεως ἄνωθεν καθικνουμένην συμμαχίαν εἰς τελείωσιν ἀρετῆς».

A. M. K.

Διευθυντής: Ἀγγελὸς Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 38 — Ἀθήναι

Ἐμβάσματα Συνέροφων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν

ἀπευθύνονται. Πρὸς τὸν Πανος. Πανάρετον Πετρίδην

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

**Τὸ ράστον πλησίον τοῦ χορευτικοῦ ἐν-
δόματος.**

Διαβάζομεν εἰς ἑλληνοφώνους ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅτι τὴν 26 Φεβρουαρίου ἔ. ἔ. ἐδόθη χορευτικὴ παράστασις. Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ παρουσίαζε σημασίαν περισσοτέραν, ἐὰν δὲν ἐφέρετο πρόεδρος καὶ ἴσως ποσειδάων τῆς χοροσπερίδος ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαὴλ. Μὴ χειρότερα! Νομίζομεν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ κλήρου εἰς τὴν ἑσπέρην εἶναι μὲν ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πατριωτικοῦ φρονήματος τῶν ἀποδήμων ἑλλήνων· διὰ τῆς θρησκείας ὅμως καὶ οὐχὶ διὰ τῶν χοροσπερίδων.

Σύγχυσις γλωσσῶν

Κατὰ πληροφωρίαν τοῦ «Χρόνου» Κων/πόλεως (7-3-54) εἰς τοὺς ἀμβωνας τῶν ἐκκλησιῶν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων ἀνέρχονται ἱεροκήρυκες δηλητηριάζοντες τὸν λαὸν διὰ φρικτῶν αἰρέσεων. Ἐκτὸς δ' αὐτοῦ ὁ Πατριάρχης Ἀθηνῶν ἐπέτρεψε τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου μέχρι καὶ τῆς Κυριακῆς τυρινῆς ἐσπέρας, παρὰ πάντα κανόνα! Σύγχυσις γλωσσῶν καὶ ἐπιθανάτιον παρὰ λήρημα παρατηρεῖται εἰς τὴν κοιτίδα τῆς ὁρθοδοξίας. Φρικτὸν.

Ἡ ἀποτελέσματα μιᾶς μάχης.

Ὡς νίκη κατὰ τῶν δλεθρίων λειψάνων τῆς εἰδωλολατρικῆς ἐποχῆς, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης τῶν Πατρῶν. Καίτοι βεβαίως ἐγένετο ἡ παρέλασις τοῦ Καρναβάλου, ἐν τούτοις ἡ πενιχρὰ συμμετοχὴ τοῦ κόσμου, τὸ κλίμα τῆς ἀποδοκιμασίας πὺν ἐδημιουργήθη καὶ ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν νίκην. Ἡ δίκη καὶ ἡ καθ' αὐτὴν πανηγυρικὴ ἀδωσις ἐκλεκτῶν νέων, μετ' ἡρωικῆς ἀρχῆς ἀνηκόντων εἰς τὸν Σύλλογον «Μέγας Ἀθανάσιος», ἐπέστειρε τὴν νίκην αὐτὴν καὶ ἀπέδειξε τὴν δύναμιν τῆς πίστεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις, ἔστω καὶ χωρὶς τὴν συμπαράστασιν τῆς «ἐπισήμου ἐκκλησίας», ἀγωνίζεται κατὰ τῶν παντοίων ἐχθρῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς.

Προσυχὴ εἰς τὸν βίον μας.

Κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν καλεῖται ὁ χριστιανὸς νὰ ἐπαρτυρήσῃ περισσότερο ἐπὶ τοῦ βίου του· ἵνα αὐτὸς ἀποβῇ ἄρωμα εὐσεβείας. Ὡς προσέξωμεν λοιπὸν ἐπ' αὐτοῦ.

ἄδος τοῦ τότε Ματαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὑπὸ τινος τῶν καταδικωμένων, ὅστις ὅμως μετ' ὄρθην δικαστικὴν ἐκτίμησιν τῶν ἐλπιῶν, αἶνα ὤθησαν αὐτὸν εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ ταύτην, ἀπὸ τῆς πλάνης ποινῆς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εἶχε παραπεμφθῇ.

Τὰ ἐμπνέοντα φρίκην καὶ ἀηδίαν ἀποτελέσματα τῆς Ὑπουργικῆς ἀμελείας καὶ τῆς βουλευτικῆς ἀδρανεῖας ἀναφέρονται εἰδικῶς διὰ τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ 1924 μέχρι τοῦ 1932, διότι, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι εἶχεν ἐπικρατήσῃ πλέον ἡ παρανομία, ἐν τούτοις κατὰ τὸ 1932 ἀκριβῶς ἀνεφάνη ἡ πρώτη ἀκτὶς φωτός, τῆς ἀποκαταστάσεως δηλονότι τῆς δημοκρατικῆς ἐλευθερίας. Ἀλλὰ περὶ αὐτῆς θὰ γίνῃ λόγος εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ὅχι μόνον ἐπιφάνεια ἀλλὰ καὶ βάθος.

Δὲν εἴμεθα ἐκ προθέσεως μικρόλογοι. Νομίζομεν ὅμως ὅτι αἱ τόσον θεωρητικαὶ ἐπιδείξεις εὐσεβείας (Παγκόσμιος ἡμέρα προσευχῆς) ἐγκρύπτουν ἀρκετὸν φαισμαισμόν. διότι ἀπλοῦστατα δὲν ἀναμοχλεύουν τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ἑκταπεινῶν ἐπιφανειακῶς. Ἀπόδειξις τοῦ συλλογισμοῦ μας εἶναι ἡ ἀπουσία τῆς «ἐκκλησίας» ἀπὸ ὅλων τῶν μεγάλων ἀγῶνας διὰ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς ἰδιωτικῆς καὶ δημοσίας ζωῆς τοῦ ἑλλήνος. Ἡ «ἐκκλησία» πλέον συνιστᾷ πολυτέλειαν καὶ δὲν ἀποτελεῖ πηγὴν δραστηριότητος.

Κιάντοτε παρόντες.

Ἡ ἀθρόα προσέλευσις τῶν πιστῶν εἰς τὰς ἀνογείας, δραστηριότητι τοῦ Α. Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ἐκκλησίας, ἀποδεικνύει τὴν συνοχὴν μας καὶ τὴν ἐμμορὴν μας. Ἡ τόσον σκοπίμως καὶ πομπωδῶς διαδρυνληθεῖσα διάρρησις μας ἦτο κακόβουλος συκοφαντία.

Δωρεὰ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἡ Ὁσιωτάτη Ἡγουμένη τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χερσονήσου τῆς Μελετίης Μοναχὴ διέθεσεν ἐκ τοῦ πενιχοῦ ταμείου τῆς Μονῆς ὑπὲρ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δραχμὰς 300.000. Εὐχαριστοῦμεν.

Καὶ ἐκ τῆς Δράμας διαμαρτυροῦνται

Μᾶς συνεκίνησεν ἡ δημοσίευσίς εἰς ἐφημερίδα τῆς Δράμας καὶ ἡ εἰς ἀποτελεῖς τεύχος κυκλοφορία ἐνὸς ὑπερῶχου διαγγέλματος τοῦ ἱερέως μας Μιχαὴλ Σαββοπούλου, ἐναντίον τῶν ὀργιστικῶν τελετῶν τοῦ Καρναβάλου. Ἡ ἀγανάκτησις εἶναι Πατριελληνία! Πρέπει νὰ τὴν προσέξουν.

Συλλυπητήρια τῆς ἐφημερίδος μας.

Συλλυπούμεθα τὸν ἄλλοτε Διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος μας καὶ συνεργάτην κ. Στ. Καραμήτσον διὰ τὸν ἐπισυμβάντα ἐν Μήλῳ θάνατον τῆς σεβαστῆς του μητρὸς. Ὡς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς ὁ Κύριος, ἐνθα ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου του καὶ ὡς παρηγορήσῃ διὰ τῆς ἀγίας Του ἐλπίδος τὸν ἀγαπητὸν τῆς υἱόν.

Ἰδιότητες τῆς ὑπομονῆς.

Ἡ ὑπόμονη κρατύνει τὴν πίστιν, κυβερνᾷ τὴν σάρκα, ὑπηρετεῖ τῷ πνεύματι, χαλινεῖ τὴν γλῶσσαν, ἐπέχει τὰς χεῖρας, δαμάζει τοὺς πειρασμούς, διώκει τὰ σκάνδαλα, παρηγορεῖ τὸν πτωχόν, μετριάζει τὸν πλούσιον, εὐφραίνει τὸν πιστόν, προσκαλεῖ τὸν ἔθνηκόν, συνιστᾷ τὸν μὲν δοῦλον εἰς τὸν κύριον, τὸν δὲ κύριον εἰς τὸν Θεὸν προσφιλὴς οὖσα εἰς πᾶν γένος καὶ πᾶσαν ἡλικίαν· τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἶναι ἰλαρὸν καὶ ἡσυχόν· τὸ μέτωπον, καθαρὸν καὶ ὑπ' οὐδεμιᾶς ρυτίδος θλίψεως ἢ ὀργῆς συνεσταλμένον.